

— τὸν συλλογὴν ἢ ποιήματα τοῦ Νεφίλ § —
 συγκαλῶ συμβούλιον || اولیٰ — γίνεται συμβού-
 λιον ὑπολογικόν, ἢ στρατιωτικόν, ἢ ἀνωτέρων
 ὑπαλλήλων || طورمق — ἵσταμαι ὁδοῖος ἐν ὁρίων
 ἀνωτέρων ἢ ἐξόχου προοδίου ὡς ἀδῶ τὰς
 διατάξεις ἢ τὸν χωροπεριγὸν αὐτοῦ § ἡδουρμα 50
 ἢ 100 οἰκίδων διασπαρμένων, θεωρουμένων ὡς
 ἐν χωρίον καὶ οὕτω καταγραφόμενων τὰ τοιαύ-
 τα χωρία εὐρίσκονται ἐν τοῖς παραλλήλοις τῆς
 Μαύρης θαλάσσης καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς Σανδζακίσις
 Μποζοῦ καὶ Δζανίκ § πλθ. ἀρδ. Διοσχο.

Διοσχο || Π. ἱδαν-τούε, ἐν. μικρὰ συλλογὴ
 ποιημάτων: — شاعری — μικρὰ συλ-
 λογὴ ποιημάτων τοῦ Σιναν.

Διοσχο || Π. ἱδαν-χανέ, ἐν. αἰθουσα συμ-
 βουλίου, δικαστηρίου § μεγάλη
 αἰθουσα, προεδρία.

Διοσχο || Π. ἱδαν-έ, ἐπθ. παράφρων, τρελλός,
 μωρός, ἀνόητος.

Διοσχο || Τ. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. παραφρόνας,
 ἀνοήτως, μωρός.

Διοσχο || Τ. ἱδαν-λίε, ἀφ. παρὰφροσύ-
 νη, μωρία, ἀνοησία.

Διοσχο || Α. ἱδαν-ί, ἐπθ. ὁ ἀνέκων εἰς τὸ
 Διδάνιον, τὴν Αἰθίαν: — خط γρα-
 φὴ τοῦ Διδανίου, ἢ τοῦ ἐν γράφει πρὸς γράφην
 φερμανίων καὶ Βεραιών § 0. Διοσχο.

Διοσχο || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. ὁ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυ-
 ναικὴ προαγωγός, μαστροπὸς γυνό-
 μενος.

Διοσχο || Τ. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Τ. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Τ. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Διοσχο || Ζ. ἱδαν, ἐνδέκατον γράμμα τοῦ τουρκικοῦ
 ἀλφάβητου, ἀπαντῶν μόνον ἐν λέξεσιν ἀ-
 ραβικαῖς καὶ ἐν τισὶ περδικαῖς καὶ προφερόμε-
 νον ἐν μὲν τῇ ἀραβικῇ ὡς τὸ δ τῆς ἑλληνι-
 κῆς, ἐν δὲ τῇ τουρκικῇ ὡς ζ § 2. Διοσχο. Ἀριθ-
 μητικῶς σημαίνει 700 § 2. Διοσχο, ἐν δὲ ἡρονο-
 λογίαις εἶναι συγκοπὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρα-
 βικοῦ μινός ذی الحجة ذی الحجة.

Διοσχο || Α. ἱδαν, συγκοπὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρα-
 βικοῦ μινός ذی الحجة ذی الحجة.

Διοσχο || Α. ἱδαν, συγκοπὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρα-
 βικοῦ μινός ذی الحجة ذی الحجة.

Διοσχο || Α. ἱδαν, συγκοπὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρα-
 βικοῦ μινός ذی الحجة ذی الحجة.

Διοσχο || Α. ἱδαν, συγκοπὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρα-
 βικοῦ μινός ذی الحجة ذی الحجة.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

Δαβ || Α. ἱδαν-εὐζέ, ἐπθ. μαστροπὸς.

ذم } A. ζῆμι, ῥ.δθ. μοιμή, ψόγος, κακολο-
 γία, κατηγορία : — مع ελαινός καὶ
 ψόγος. || ي — يرسك ψόγος κατὰ τινας. || Рм.
 μωμѣюμαι, ψέγω, κακολογῶ, κατηγορῶ [алт.]:
 اذمر — ي — يرسك ψόγος τοῦτον ἢ τοῦτο.

ζῆλον } A. ζευμάμ [ζῆ. ζῆ] ἐπὶ. ὁ ψέγων, ὁ
 κακολογῶν, ὁ ἔχων ἔξιν ἢ ἔργον τὴν
 κακολογίαν: — ζῆ νευμάμ ζευμάμ, συκο
 φάντης κακολογῶν.

ذمام } A. ζευσιγ [πλθ. τοῦ ζιμ, βλ. ζιμ]
 δν. θ. ἀξιόμειπτα ἦθη.

ذمت { Α. ζημιέται, ὅν. θ. χρόνος, ὁφείλη, ὑποχρέωσις, καθήκον: ٤٢٠ — ζημιέται

[illegible]

ذم } A. ζητέω [πλδ. τοῦ ζή] ὄν. χρέω, ὁ-
 φειλάει: ناس — χρέω τοῦ λαοῦ, ἅτοι
 ὅσα ἔχει τις λαμβάνειν παρὰ διαφόρων· § 6 πλδ.
 ذمات ζιμενάτ.

ذمات { A. *ḥayyāt*, ٣٧. ذم .

30 } A. ζῆμι, τὸ θ. ذمه ζῆμιγέ, ὑπό-
 31 } φορος, ἥτοι ὑπὸ φόρος πρὸς τοῦτον ζῆμι-
 32 } γος κράτους τοῦτον ζῆμιγος, πλὴν ὅσον κα-
 33 } τὰ ζῆμιγος πρὸς τὸν ζῆμιγος. 34 }

ذميم } Α ξειμῖν [οζ. ذم] ἐπθ. ἀξιόμειπτος,
 κακός: — خلق ἡθος ἀξιόμειπτον, κα-
 κὸν ἦθ. ذميه. — اخلاق ἡθθ ἀξιόμειπτα, κακά.
 πθθ. τοῦ θ. ذمايم ξειμῖν.

ذنب } Α. ζένει, ὅν. ἀνάστυμα: عظم—ἀνάσ-
 τυμα μέγα· ζενό, ذنوب ζένου: مغرت
 —ἀφύσις ἀνάστυμάτων.

ذنب } A. ζενέ#, ὄν. οὐρά: — قطع كاذبة أو
 } 905|| — أبو الـ ذو الع-ζ-ζενέ#, ن — أبو الـ
 نجم ذو الـ — αου-ζ-ζενέ#, σφροφόρος, κομήτης: || —
 ατιος [vêðxi] κομήτης § [βωτ.] μέσχος: || —
 — ΑΙ ζενέ# ου-α-εξέ#, λαονοῦρος [ψυτών ενέλ-
 αιδος ἀκρωτηριοι] §. πλθ. اذنات إغنى#.

ذبي { A. ζενεῖ-ι, 0. ܙܢܝܐ ζενεῖ-ιγέ, 8π0.
μσχωτός [γοτ].

ذُنُوبٌ } A. ζυνοίη [πλθ. τοῦ ζῆν] ὅν. ἀ-
μαρτίας: كثيرة سبه — τὰ ἐπὶ τὰ θα-
λάσσια ἀμαρτύνοντα.

ذنب } Δ. (ὄνειν [ὄλοκ. τοῦ ذنب] ὄν. μα-
σχίματος [βοτ.],

20 } Α. ζοῦ [γεν. δι ζι, αιτ. ιζ ζῆ- ἐν τῇ
 } ὁθωμανικῇ εἶναι ἐν χοῦδαι νόνον ἡ δ-

— οὐ. ζο καὶ ἡ γυν. ζύ βλ.] ἐπὶ κἀτοχος: التدر —
 — ἀρχ. καὶ ζοϛ-λ-κἀϛ βέ-λ-ι-ϛι-ρῶν, κἀτοχος οὐ-
 — ἀρχος καὶ δευτέρου, ἡγετὴς καὶ δευτέρου: ||
 — ζοϛ ὁπνοῖν, κἀτοχος ἐπιστημῶν, ἐπι-
 — τήμων· ὁδηγηματίζει διαφόρους ἐπιστημονικοὺς
 — καὶ τεχνικοὺς ὄρους: [μαθ.] أستاذ الزوجه —
 — οὐ. ἰδὲν ἀξέρεα-λ-βηδζοϛ, δαδκἀδερος: ||
 — ζοϛ ἐρπῆα-λ-ἀζλ, τετράτευ-
 — ον: || ζοϛ ἡἀζι βαχῆς, μονώνυμος: ||
 — ζοϛ ἡἀζι καυρὲς ποδωνυμους·
 — [χρη. βοτ. φυσ. ἱστ.] آرسنيق — ζοϛ ἡρθενικ, ἀρ-
 — ενικοῦχος || ζοϛ ἡζότ, ἀζωτοῦχος: ||
 — ἀζοζοϛ, ὠτῶεις: || الأزهار المستقيمة —
 — οὐ-λ-ἐξῆα-λ-μῶδ-ταιμῆς, εὐθυσανθής: ||
 — ζοϛ-ρ-οιζλ-λ-κερῶ, παλαιογράφος: ||
 — ζοϛ-λ-ἡζοϛ, δισπερμα: || الفيض —
 — οὐ-λ-ἡζῆα, ὁδεχωνοδόηκαν, ὁδοηκοφόρος: ||
 — ζοϛ-δ-δεζι, ματτοφόρος [ζῶον]: || نمائة —

[illegible]

ذوابه } A. ζυθαίη, ὄν. σκόλλητος, προκόμιον
 [κεφαλή] § [ἀστρον] : — ذوابه ζοϋ-ζ.
 ζεθαίη, κομῆτης ἔχον προκόμιον [کبودار].
 § πλθ. ذوابات ζυθαίη, καὶ ذواب ζεθαίη.

ذوات } Α. ζεβὰτ [πλὴ τοῦ ζ] ὄν. 0. προ-
 σωπα [εἰρηλὰ]: عَالِه — πρόσσωπα ὑ-
 ψηλὰ: || عَمَر — πρόσσωπα σεβάσθᾳ. || تَارِيحَه —
 πρόσσωπα ἱστορικά: § κἀτοχοι: عَالِد — ζεβὰτ-0-
 δεζιγί, μαστοφόρα.

ذوان { Α. ζεβάν, ὄν. αἶθα, ζιζάνιον φυτοό-
νον μεταξὺ τοῦ σίτου.

ذوالجلال } Α. Ζου-λ.-ουζελάλ, ὁν. ὁ κύριος
τῆς δόξης, ὁ Θεός.

ذوالفقار } Α. Ζούλ-Ζ-Φανκάρ. ὁν. ξιφός μν-
στηριώδες, ὅπερ λέγεται ὅτι κη-
τῆζον ἐξ οὐρανοῦ διὰ τὸν Μωϋσεῖο, καὶ ὅπερ
παρεχωρήθη ὑπ' αὐτοῦ τῷ γαμβρῷ αὐτοῦ Ἀλῆ.

ذوالقرنین } Α. ζου-λ-καρινίν, ἐπὶ δικε-
 ρως, ὁ ἔχων δύο κέρατα [ἐπι-
 θετον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ὡς κυρίου δύο ὑ-
 πειρώων, ἡτοῦ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας].

ذوالنون } Α. ζοῦ-v-νοῦν, ἐπιθ. ὁ κύριος ἐχ-
 οῦς· [ἐπίθετον τοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ
 τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας δια-
 μέναντος προσφύτου Ἰωάνῃ].

ذوائف { A. ζεβαινέ, πλθ. τοῦ ذوايه βλ.

ذوب } A. ζέβει καὶ ذوبان ζεβεῖαν, ἀφ. τῆ-
 ξιν, ἀνάλυσιν μετὰλλου κτλ.: راف —
 τῆξιν χιόνος || رصاص — τῆξιν μολύβδου.

ذوق } Α. ζέειν, ρ. αψ. γεύσις, ἀρωματισμός, ὄρε-
 ξις [γεύστω], ἡδονή, διασκεδασμός : —
 کلام ἡδονή τοῦ λόγου. || شراب — ἡδονή ἢ εὐθυ-

μέλι οἶνον· || سَلِيمٌ — καλαισθησία· || — اهل —
 θύρας τὰς διασκεδάσεις, ἡδονάς· || كرمدر —
 ὁ τυρός εἶναι τῆς ἀρεσκείας ὑμῶν [ζεύκωνήζ·
 يونسون], ἢ οὗς ἀρέσει ὁ τυρός· || بصرته يولى —
 ἀρέσει εἰς ἡμᾶς οὗτοι νῦν — شامق —
 περιπλανώμεθα· || كيك — كيك —
 [πληγαίνει εἰς τὴν ἀρεσκείαν μου, ζεύκωνήζ·
 ش — كوزل محلل بك — كيدى —
 ποδὶν μὲν ἡρεσαν· || باقى —
 σκεδάσιν μου, ἀδιαφθῶν, δὲν σκέπτομαι ἄλλο
 τὶ ἢ πῶς νῦν διασκεδάσω· || منبور —
 ἀδιαφθόρος, ὅστις δὲν σκέπτεται ἢ τὴν διασκέδα-
 σίν του [ζεύκωνήζ·] — ي جيقق —
 ὡν ἐνεκα ἀπολαύσεως κατὰ κόρον· || رنى —
 ἀπολαυδάνω ἡδονῆς τινος [ζεύκωνήζ·]
 οὕτως ὥστε νῦν κορεσθῶ καὶ νῦν μὴ θέλω πλέον·
 || رى — كيك —
 κάμνω διασκεδάσιν, διασκεδάζω,
 ἡδύνουμαι, τέρπομαι· || بولى —
 εὐρίσκω ἡδονὴν
 ἐν τινι πράγματι· || المى —
 λαμβάνω ἡδονήν, εὐ-
 φραίνουμαι· || المى —
 περιγελῶ, ἐμπαίζω, σκώ-
 πτω· § πλθ. اذواق —

ذوق آشنا } Π. ζέβκ-άσινά, ἐπο. ὁ εἰδὼς
τὴν γεῦσιν, τὴν ἰδονὴν [τῇ
γοῦστο], ὁ ἔχων καλαισθησίαν. § پلا. ذوق آشنايان
ζεβκ-άσινάναγίν.

ذوقنا } T. ζευκ-λενυέκ, ρμ. οὐδ. περι-
γελά, σκώπτω, περιπαίζω, χλευά-
ζω, ἐμπαίζω [ait.].

ذوقلنه } T. ζευκλενιμζ [ἐκ τοῦ προηγ.] ὄν.
ἀπαρ. σκωΐς, ἐμπαιγιμός, χλεύν.

ذوقی { T. ζερκ-λñ, ἐπθ. διασκεδαστικός,
 ερπνός: ادى — ارباه عالمى ή δια-
 σκεδασος οια των άμαξων ήτο πολν διασκεδα-
 στικη.

ذوق } A. ἡτοκ-ἡ, ἐπτο. ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν ὀ-
ρεξιν, τὴν ἀρεσκειαν, ὁ τῆς ἀρε-
σκείας: در ختله تعریف اوله: ما:
εἶναι πράγματα τῆς ἀρεσκειας. δεῖν δύναται νὰ
περιγραφῇ ὡς δεῖ.

ذوقياب } II. ζεδικ-γζάδζ, παρ. ὁ εὐρίσκων
 ἡδονήν, ἡδυνόμενος, τέρπόμενος.
 Γμ. ذك—ἡδύνω, τέρπω [αἰτ.] || اولئ!—ἡδύ-
 νομαι, τέρπομαι [τῇ δ.].

ذوقیات } A. ζευκνύαζ [πλθ. τοῦ ذوق] ὄν.
 0. πράγματα ἢ ἀντικείμενα, μέσα
 διασκεδάζοντα.

